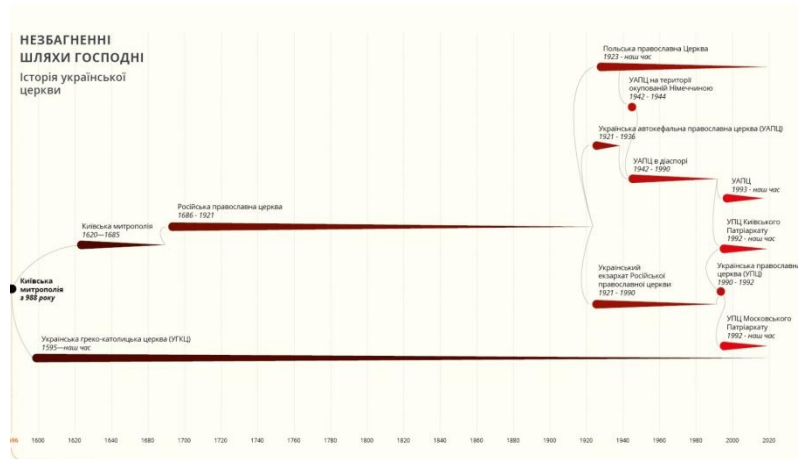

Я і мій родовід

Моя історія офіційно починається з 988 року. Це літописна дата

Хрещення Русі Володимиром Великим. Київську Русь хрестили священники з Константинополя, тому новостворена церква стала частиною Вселенського патріархату.

Керівником на місці був митрополит, якого згодом обирали єпископи, а їхній вибір затверджував патріарх. У 1686 році Київ входить до складу Московської держави. Цар Петро I скасовує посаду патріарха, а церквою керував синод. Представником імператора (обер-прокурором) синоду поставили екскмандира драгунського полку. У той час священники з України очолювали Російські єпархії й були президентами Синоду. Українці керували російською церквою аж до початку XIX ст. У такому стані Київська митрополія розчиняється в російській церкві, українські православні проіснували аж до революції 1918-1921р. Тому в 1920 році рядові священники на з'їзді в Києві оголосили про створення Української автокефальної церкви. Митрополитом обрали Василя Липківського. Тим часом під владою Польщі опинилась православна Волинь. Там же зусиллями достатньої кількості єпископів колишньої Російської православної церкви заснували нову Польську церкву. Її керівником стає Митрополит Діонісій. У 1942-1944 роках Українською православною церквою керує Полікарп Сікорський, якого єпископом призначив митрополит ПЦУ Діонісій. Після Другої Світової на території Радянського Союзу могла легально існувати лише Російська православна церква. Незгодні виїхали в США й Канаду, а тих, хто залишився, репресували. За океан виїхав і Мстислав Скрипник, який після смерті Теодоровича очолює Українську православну церкву. На чолі з ним після початку перебудови УАПЦ (1990-ті

р.р.) почалися спроби повернутись в Україну. Мстислав, якому було на той час за 90, повертається до України й створює громади своєї церкви. Однак через стан здоров'я повертається жити в США. Після проголошення незалежності України 24 серпня 1991р. скликаний Митрополитом Київським і всієї України Філаретом у Києво-Печерській Лаврі Помісний собор УПЦ 1-3 листопада 1991р. ухвалив рішення про автокефалію й звернувся з офіційним проханням затвердити незалежність Української Православної Церкви. У 1991 році Філарет розуміє, що настав час жити по-новому і намагається отримати від своїх колег у Москві статус автокефалії для київської митрополії. У 1992р. відбулось позастатутне зібрання єпископату УПЦ у Харкові. У червні 1992р. в Україну приїхав митрополит Ростовський і Новочеркаський РПЦ Володимир (Сабодан), який очолив РПЦ в Україні, яка зараз називає себе УПЦ. У 1992р. 25-26 червня відбувся Всеукраїнський Об'єднавчий Собор. У результаті рішення патріархом Київським і всієї України стає Мстислав (Скрипник). В об'єднавчому соборі взяли участь УАПЦ та частина УПЦ, яка була представлена митрополитом Філаретом та єпископом Яковом (Панчуком).

9 квітня 2018 р. Президент Петро Порошенко отримав підписи 40 архієреїв УПЦ Київського Патріархату, 12 архієреїв УАПЦ і близько 10 архієреїв Московського Патріархату до Вселенського Патріарха з проханням про надання Томосу про автокефалію Української Церкви. Патріарх Варфоломій у своїх листах-запрошеннях закликав православних ієрархів трьох юрисдикцій в Україні взяти участь в Об'єднавчому Соборі 15 грудня 2018 р. Патріарх Варфоломій написав листа митрополиту Онуфрію, у якому зазначив, що після обрання Предстоятеля Помісної Церкви він вже не зможе носити титул «Митрополит Київський»

Історичний Об'єднавчий Собор відбувся 15 грудня 2018 р. у Софійському соборі. Шляхом таємного голосування новим Предстоятелем обрали Митрополита Епіфанія. 5 січня 2019 р. Його Всесвятість Вселенський патріарх Варфоломій підписав Томос про Автокефалію Православної Церкви. 6 січня 2019 р. церкві святого Георгія у резиденції Вселенського Патріархату в Константинополі під час святкової літургії за участю Патріарха Варфоломія предстоятеля Православної Церкви України Митрополиту Епіфанію було вручено Томос про автокефалію Української Церкви.

Людина приходить у світ від своїх батьків. У такий спосіб Господь на горі Синай дав заповідь: «Шануй батька і матір, щоб добре тобі, було і довго ти жив на землі.» Отже, Господь узалежнює всю свою дію щодо нас від нашої віри, хоч для Бога немає неможливих речей. Господь цілковито віддає все в наші ж руки – якою мірою своєї віри ми собі відміряємо. Повага до батьків утілюється у прославленні мови, культури, церкви.

І якщо ми подивимось на сьогоднішню Україну, то, безперечно, держава наша - православна. Але всі православні церкви є автокефальними. Тому кожен, хто виступає проти автокефальної церкви, порушує заповідь «Шанування батька і матері», є клятвoprиступником і відступником від віри православною. Тому ми повинні шанувати свій рід. А це означає, що зобов'язанні шанувати Батьківщину! І якщо не визнаємо нашу квітучу Батьківщину Україну, а називаємо її «страною нашою», є зрадниками-клятвовідступниками і окаянними грішниками. Пише апостол Павло: «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими та любови не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий». Тому будь-хто, хто розказує, що любить Україну, а ненавидить свою державу і свій народ - обманщик, а батько брехні- диявол.

Брехня – це тїнь істини. Це морок спотвореного гріхом сприйняття світла правди. Людина – це єдина жива істота, яка може брехати, і ця здатність перебуває у прямій залежності від людського інтелекту.

Найпершим брехуном був сатана, який на початку людської історії звернувся до Адама та Єви зі словами: «І сказав змії до жінки: «Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?» І відповіла жінка змієві: «З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, Бог сказав: Не їжте з нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти». І сказав змії до жінки: «Умерти не вмрете!» (Бут. 3, 1-4). Сатана не лише збрехав сам, але й виставив брехуном самого Бога, адже Творець, за цією логікою, обдурив Адама і Єву, коли пригрозив їм смертю.

Результат цієї брехні віддається луною упродовж всієї людської історії, але люди так і не навчились набувати досвіду зі своїх помилок та котре століття поспіль наступають на ті ж граблі з новою силою. Лжесвідчення жахливе у будь-якій його формі і ламає не лише життя окремої людини, але й цілі родини.

Славич Іван Васильович

Херсонська спеціалізована школа I-III ступенів №52
Херсонської міської ради